

[Anker Jørgensen.]

tilknytning til socialdemokratiet. Men endnu en gang: afvisningen af regeringens forslag om en total fjernelse af 3 dyrtidsportioner kom fra lønmodtagerne, både fra Landsorganisationen og altså også fra FTF. Der er ikke nogen egentlig politisk stillingtagen heri. Der er ganske rigtigt dette med det principielle, men der er i hvert fald fra Landsorganisationen mere end det principielle. Der er dette, at det, man tilbød, var så dårligt og så langt fra, hvad vi på nogen måde mente at kunne acceptere.

Og hvad er det så i øvrigt, Landsorganisationen og dermed i virkeligheden lønmodtagerne i det hele har gjort, og som er så forfærdeligt, at statsministeren fandt anledning til sit voldsomme angreb? Statsministeren sagde følgende: „Det er mig ufatteligt, at man tør behandle vort omkostningsproblem så overfladisk“. Det er altså overfladisk, når lønmodtagerorganisationerne siger: Vi finder det forkert at stryge 3 dyrtidsportioner, som vi i henhold til vore overenskomster har ret til.

Statsministeren siger videre: „Jeg kan ikke forstå, at man i den grad tør tilsidesætte hensynet til beskæftigelsen“. Med andre ord, man antyder, at hvis der nu på grund af den politik, regeringen har lagt op til, skulle blive arbejdsløshed hen på efteråret, og det er der da i hvert fald en risiko for, ja, så er den egentlige årsag såmænd ikke regeringens økonomiske politik, så er det bare lønmodtagerne, der igen er letsindige.

Statsministeren kom i øvrigt ind på lønbewægelsen og også begrebet lønglidning. Der er det nødvendigt at sige, hvad nok de fleste ved, men der er vel visse ting, der må gentages med mellemrum: lønglidning er ikke, som man så ofte tror, noget, der er skadeligt for produktionen, for erhvervslivet. Lønglidning er for langt den største dels vedkommende i hvert fald — for at anlægge en virkelig saglig betragtning — i virkeligheden et produkt eller et resultat af produktionsfremgang, nye arbejdsmetoder, større akkordfortjenester, og alt dette medfører, at lønglidningen ikke alene er noget overenskomstmæssigt rigtigt, men egentlig også noget, der gavner produktionen, gavner produktiviteten. Det beder jeg statsministeren om at tage med i betragtning.

Og så vil jeg endelig sige, at hvis der er en

lønglidning på arbejdsmarkedet, som går ud over, hvad der kan dækkes af det produktionsmæssige, så er der ikke noget så uklogt som at fjerne den; især hvis man vil fjerne 3 dyrtidsportioner for tid og evighed, er der ikke noget så uklogt, for det vil medføre, at man på anden måde må søge lønkomensation for de prisstigninger, som vi jo ikke får stoppet alligevel, og som er større på nuværende tidspunkt end på noget tidligere tidspunkt. Og hvem er det så, der får lønkomensation? Ja, det er jo alle dem på arbejdsmarkedet, der er lidt stærkere, end andre grupper er, og det vil sige, at muligheden for en rimelig og mere solidarisk indkomst udvikling blandt lønmodtagerne bliver mindre. Også af den grund er det en yderst forkert vurdering, regeringen anlægger.

Statsministeren sagde, at jeg skulle have udtalt, at vi sagde, eller jeg sagde, at arbejderne nu skulle betale til arbejdsgiverne. Det sagde jeg nu ikke; jeg sagde, „statskassen“ — det er også i meget stor udstrækning arbejderne, men det sagde jeg altså ikke, jeg sagde det, som sagligt set og 100 pct. sikkert vil ske efter det forslag, regeringen nu har lagt frem, nemlig at staten, skatterne, skal dække den merudgift, som én dyrtidsportion er. Der er det rigtigt, at arbejderne, der som bekendt også betaler skat, i høj grad kommer til at betale, men jeg sagde altså „statskassen“.

Det afgørende er imidlertid ikke denne lille, måske misforståelse fra statsministerens side; det afgørende i det, jeg sagde, var, at vi er principielt ikke modstandere af tilskud til erhvervslivet, men det er tåbeligt at give generelle tilskud. Det kan være rigtigt at give tilskud til de dele af erhvervslivet, som det ud fra en samfundsmæssig vurdering er rigtigt at støtte, men det er ikke al produktion, det er ikke alt erhvervsliv, som det er åh, så pokkers nødvendigt at holde liv i. Ikke mindst de dele af produktionen, som betaler lave lønninger, kan det være, at det såmænd ikke var så skadeligt, om de gik ned. Derimod er der andre produktionsgrene, og ikke mindst eksportindustrien, som vi i høj grad har brug for og også i givne situationer både kan og bør støtte på passende måde.

Hr. Henry Christensen sagde, at han håbede ikke, lønmodtagerne ville sige nej til forhandlinger om indkomstpolitik. Jeg skal